

Chương 688: Yến Tiệc Chiến Công (2) - Công Việc Của Mỗi Người

(Số từ: 3599)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

10:37 AM 24/01/2024

Phòng tiệc chật kín vô số người, trong đó có phần lớn những người tham gia từ Temple.

Những người là sinh viên năm hai vào thời điểm xảy ra Thảm Hoạ Cổng đều đặc biệt đáng chú ý.

Không chỉ có Ma Vương, Hoàng đế và hai vị Hoàng hậu, mà còn có những người khác, đều có chức vụ xuất chúng và nắm giữ những chức vụ quan trọng.

"Evia, việc học của cậu thế nào rồi?"

Trước câu hỏi của Scarlett, Evia gật đầu.

"Đúng vậy, gần đây tôi đã có được một số kinh nghiệm thực tế. Nó không phải là điều gì đó hoàn toàn mới mẻ đối với tôi."

Evia, người không biết phải làm gì sau chiến tranh, cuối cùng đã chọn con đường tận dụng tốt nhất khả năng của mình.

Trong Temple được mở cửa trở lại, cô hiện đang theo học chuyên ngành khoa học quân sự.

Mặc dù cô ấy vẫn chưa phụ trách bất kỳ công việc thực tế nào nhưng đã có thông tin xác nhận rằng cô ấy sẽ gia nhập Quân đội Hoàng gia sau khi tốt nghiệp học viện quân sự.

Và dù vẫn còn ở tương lai xa, Hoàng đế đã lên kế hoạch phong Evia làm Tổng Tư Lệnh Quân đội Hoàng gia.

Khả năng giao tiếp với mọi người trong tầm tay của cô khi ngồi chắc chắn sẽ hiệu quả hơn khi cô chỉ huy.

Đương nhiên, dưới sự hỗ trợ hoàn toàn của Hoàng tộc, Evia được cung cấp một môi trường nơi cô có thể chỉ tập trung vào việc học của mình.

Scarlett và Evia cùng nhau quan sát phòng tiệc.

Các sinh viên năm hai vào thời điểm xảy ra Thảm Hoạ Cổng đều là những người quan trọng, nhưng không phải ai cũng có thể tham dự hoặc thậm chí sống sót mà không bị tổn hại gì.

Đặc biệt, hầu hết sinh viên Class B đều vắng mặt.

“Hầu như không có bạn cùng lớp nào của chúng ta ở đây cả.”

“...Vâng đúng là thế.”

Chỉ có ba cựu sinh viên Class B có mặt.

Charlotte, Scarlett và Evia.

Asher, số 4, đã chết.

Delphine Izzard, số 9, cũng đã chết.

Ngoại trừ Lanian Sesor, số 10, người đã trở thành thi sĩ, tất cả những người khác đều mất tích.

Dettomolian, số 8, người vẫn ở lại Temple, đang thực hiện sứ mệnh bí mật của Hoàng đế sau chiến tranh.

Thỉnh thoảng, họ nghe những câu chuyện về Lanian Sesor, người được xác nhận là còn sống cùng với Dettomolian. Ngoại trừ năm người đó, những người còn lại đều mất tích.

Ludwig.

Christina.

Louis Ancton.

Anna de Gerna.

Cái chết của họ gần như là một kết luận được định trước.

Vì họ không thể tận mắt chứng kiến cái chết của mình nên mất tích trong trận chiến đồng nghĩa với cái chết. Ludwig đã mất tích trên chiến trường nên kể từ thời điểm trận chiến cuối cùng kết thúc, anh được coi như đã chết.

Cố gắng tìm kiếm họ sẽ vô ích.

Hai người bị mất tích ở Class A.

Bertus, cựu Hoàng đế.

Và Ellen Artorius.

Cả hai đều bị mất tích và bị truy nã cùng một lúc.

"Họ đi đâu hết rồi...?"

Scarlett nhớ lại khuôn mặt của những người mà bây giờ không thể tìm thấy giữa không khí sôi nổi của bữa tiệc.

Hy vọng rằng tất cả họ đều còn sống ở đâu đó, liệu điều ước đó có quá nguy hiểm không?

Đó có phải là một mong muốn phù phiếm?

Evia, Scarlett và Charlotte, những người đứng nhìn từ xa, đều đang nghĩ về những người mà họ không thể tìm thấy nữa.

Vì toàn bộ Cung điện là nơi tổ chức bữa tiệc nên các nhóm được chia thành nhiều nhóm nhỏ hơn.

Đương nhiên, các cựu sinh viên của Temple tập trung lại thành từng nhóm nhỏ.

Mặc dù giữ khoảng cách với nhau một chút nhưng họ có chung một mối liên kết vì họ đã cùng nhau chiến đấu và giành chiến thắng trong cuộc chiến.

Ngay cả các chính trị gia và các quan chức khác không tham gia vào chiến tranh cũng không thể dễ dàng gia nhập các nhóm có lẫn lộn nhân viên của Temple, mặc dù họ không bị loại trừ một cách rõ ràng.

Tất nhiên, họ còn khá trẻ nên khó tham gia vào cuộc trò chuyện, hơn nữa những người đến Temple vốn không liên quan đến lợi ích chính trị nên cũng không đặc biệt quan tâm.

Điều đó không có nghĩa là mọi người ở đó không liên quan gì đến chính trị.

Ngoại trừ Hoàng đế và các Hoàng hậu, người có ảnh hưởng lớn nhất chắc chắn là Quốc Vương Heinrich von Schwarz của Kernstadt, người nắm giữ quyền lực và sức mạnh chính trị thực tế nhất.

"..."

“Mắt cậu sắp rớt ra rồi kìa nhóc.”

"Điều gì sẽ thay đổi nếu cậu tiếp tục nhìn vào đó?"

Đương nhiên, Quốc Vương đáng kính của Kernstadt đang bị bạn bè khiển trách vì chăm chú nhìn vào thứ gì đó thay vì tập trung vào bữa tiệc.

Anh không khỏi bị Kono Lint và Erich mắng, vì anh không ăn uống gì mà chỉ im lặng và nhìn chăm chăm vào thứ gì đó, mặc dù họ đã tụ tập sau một thời gian dài.

Tuy nhiên, để đáp lại lời mắng mỏ, Heinrich nhếch miệng và trừng mắt nhìn bạn bè.

Ánh mắt của Heinrich dán chặt vào Hoàng đế.

Hoàng đế lúc này đang nói chuyện với Hoàng hậu Louise, người đã tiếp cận anh.

Sự tương phản giữa vẻ ngoài vụng về của Hoàng đế và ánh mắt khinh thường của Hoàng hậu thật nổi bật.

“Cậu không thể ngừng nhìn được à?”

“Không thể khác được, phải không?”

“Cậu đã bao giờ rơi vào tình huống như vậy chưa?”

Heinrich nhú mày trước những câu trả lời vô trách nhiệm của Lint và Erich.

Cayer, người đã nhìn thấy vẻ mặt của anh, cười khúc khích.

"Tôi biết đó không phải là điều cậu có thể đạt được chỉ vì cậu muốn, nhưng đôi khi tôi nghĩ thật may mắn khi tôi không sinh ra trong Quý tộc hay Hoàng tộc. Cảm ơn nhé."

Mọi người đều nhận ra rằng quyền lực đôi khi mang đến những tình huống quá khó giải quyết với tâm lý bình thường, như trường hợp của Heinrich.

Đó là điều cần phải làm và cần thiết.

Nhưng nó lại khiến mọi người choáng váng.

Kono Lint lắc đầu.

"Sao cậu lại lo lắng thế? Cậu ấy thậm chí còn chưa nắm tay cô ấy nữa phải không?"

Trên thực tế, điều đó đã đúng.

Mối quan hệ giữa Hoàng hậu Louise và Hoàng đế vô cùng hình thức.

Họ đối xử với nhau như công việc vì đó là cuộc hôn nhân được sắp đặt vì mục đích chính trị. Đặc biệt là Louise.

Đó là lý do tại sao họ nên coi nó như công việc, nhưng Heinrich do dự rồi thờ dài.

“Nếu cứ như thế này thì sau này cậu không cần phải lo lắng hay sợ hãi điều gì nữa phải không?”

Đúng như Erich đã nói, bất kể Heinrich nghĩ gì, nếu giữa họ chỉ có mối quan hệ chính thức và không có gì khác thì anh ấy cũng có thể bỏ qua.

"Tôi không biết... tôi chỉ không biết..."

Đã 5 năm rồi.

Trọn vẹn 5 năm.

Suy nghĩ của Heinrich bây giờ có phần khác so với trước đây.

Mẹ anh cứ già đi như vậy cả đời có đúng không?

Anh ấy không thể biết chắc chắn.

Đương nhiên, với tư cách là một Master Class, không có sự khác biệt đáng kể nào về ngoại hình giữa Louise và các Hoàng hậu khác.

Thỉnh thoảng, thấy mình sa sút nghiêm trọng, Louise lại nói những lời như vậy với vẻ mặt buồn bã.

"... Đừng lo lắng về điều đó, tôi sẽ không để xảy ra chuyện đó trong đời. Tôi sẽ không làm điều gì đó mà em ghét."

Heinrich cảm thấy như bị đánh vào đầu bởi lời nói của cô. Đương nhiên, Louise hẳn phải cảm thấy áp lực trước mọi hành động, thái độ của Heinrich.

Không thể chịu đựng được sự soi mói như vậy, Louise đã tự mình nói ra những lời đó.

Anh cảm thấy như mình thật tàn nhẫn.

Sau đó, Heinrich không biết phải làm gì.

"Nhân tiện, có chính thức nói rằng... Reinhardt là cha của Heinrich không...?"

“Tôi không chắc lắm về điều đó...”

"Đủ rồi, dẹp chuyện đó đi. Làm ơn."

Heinrich, Quốc Vương của Kernstadt, trán đầy mồ hôi lạnh khi đưa ra yêu cầu.

May mắn thay, thời điểm hoàn hảo để thay đổi bầu không khí đã đến.

Cliffman, người đã khiêu vũ với Liana, mời cô ngồi vào bàn của Harriet và sau khi nghe một số cuộc trò chuyện, bắt đầu tiến đến bàn của họ.

“Lâu rồi không gặp.”

Mọi người bày tỏ sự vui mừng khi Cliffman kéo ghế và ngồi xuống.

Mặc dù đều thuộc về cùng một Đế quốc, nhưng mỗi người đều có nhiệm vụ riêng phải làm.

Vì vậy, rất hiếm khi tất cả bọn họ tụ tập ở một nơi.

“Mọi chuyện với mọi người thế nào rồi?”

Trước câu hỏi của Cliffman, mọi người đều khiêm tốn gật đầu.

Là Quốc Vương của Kernstadt, Heinrich đương nhiên cư trú tại Vương đô Kernstadt.

Erich de Lafaeri đã trở thành hiệp sĩ và hiện là thành viên của Thánh Hiệp Sĩ Đoàn của Thánh quốc.

Cliffman luôn chịu trách nhiệm bảo vệ Liana, người giám sát khu nông nghiệp của Đế quốc.

Khu nông nghiệp rất quan trọng, nhưng trên hết, Liana de Grantz là một nhân vật không thể thay thế, vì vậy Cliffman có sức mạnh áp đảo được giao làm người bảo vệ cô khỏi các Master Class hạng nhất của Đế quốc.

"Chà, nếu cậu coi việc phục hồi chức năng là một công việc thì tôi cũng đang làm việc đó."

Cayer, người vẫn ngồi trên xe lăn, cười và gật đầu.

Đương nhiên, Cayer phải nhờ đến sự giúp đỡ của Redina để vượt qua vì anh ấy chưa thể rời khỏi xe lăn.

"Nhưng tôi lo lắng về những gì tiếp theo."

Ngay cả khi quá trình phục hồi chức năng của anh ấy kết thúc, vẫn không có vị trí cụ thể nào được chuẩn bị cho Cayer. Tài năng

về lượng mana không lồ và khả năng thao túng ma thuật kém cỏi của anh ta vẫn không thay đổi.

Nếu xảy ra chiến tranh, có thể anh sẽ lại phải sử dụng Arc Crystal, và lúc đó anh sẽ có việc phải làm, nhưng sẽ tốt hơn nếu điều đó không xảy ra.

Trước lời của Cayer, Kono Lint lắc đầu như thể không thể tin được.

"Này, cậu có thể sống cả đời mà không gặp vấn đề gì chỉ bằng lương hưu của mình."

"Đúng vậy. Nhưng với cậu cũng vậy."

"Uh, đúng vậy."

Mặc dù rất ít người nhận được mức lương hưu cao nhất dựa trên sự đóng góp của họ nhưng tất cả họ đều đạt được thành tích cao như vậy.

Tất nhiên, có những người đã từ chối lương hưu dựa trên sự đóng góp của họ.

"Nhân tiện, họ có thực sự định cấp lương hưu cho tất cả các cựu chiến binh không?"

Hiện tại, chỉ có anh hùng chiến tranh mới nhận được lương hưu, nhưng kế hoạch dài hạn là mở rộng lương hưu cho tất cả cựu chiến binh.

Tuy nhiên, khả năng điều này xảy ra là khá thấp.

Trước lời nói của Erich, Heinrich cau mày với vẻ mặt thận trọng.

"Ngay cả khi chúng ta không thể trao nó ngay lập tức, chúng ta vẫn dự định sẽ thực hiện. Nhưng vẫn chưa chắc khi nào nó sẽ thành hiện thực. Chúng ta cũng đang xem xét việc trao đất như một giải pháp thay thế, nhưng Reinhardt dường như phản đối ý tưởng đó."

"Tại sao cậu ta lại phản đối việc giao đất? Như vậy chẳng phải tốt hơn sao?"

"Ngoài kia có rất nhiều đất trống. Nhưng nếu chúng ta chỉ trao bất kỳ mảnh đất nào làm Lãnh địa, họ sẽ phải tự mình làm công việc khai hoang, phải không? Điều đó có công bằng không? Họ thậm chí không cần bất kỳ thành tích cụ thể nào để được cấp đất và nếu họ chịu phát triển đất trống. Nếu chúng ta cho họ đất rồi nói 'thế thôi' thì sự oán giận sẽ chỉ nảy sinh. Thậm chí còn tệ hơn là không cho gì cả".

"Ah tôi hiểu rồi."

Mặc dù họ chưa thể cung cấp lương hưu cho tất cả các cựu chiến binh nhưng chắc chắn vẫn có một số người nhận được.

Và dần dần mở rộng phạm vi của những khoản lương hưu đó là một trong những nhiệm vụ lâu dài của Đế quốc.

Cuối cùng, mỗi người đều làm những công việc quan trọng theo quyền riêng của mình hoặc giữ những vị trí quan trọng.

“Gần đây cậu có nghe tin gì mới không?”

Cliffman nhìn Kono Lint.

“Gì thế?”

Kono Lint nhún vai.

“Chà, tốt nhất là cậu không có gì nhiều để nói.”

Lúc đó mọi người đều gật đầu, ngoại trừ Lint.

Tất nhiên, Kono Lint có vị trí riêng của mình trong số đó.

"Thật thú vị khi mỗi người chúng ta đang làm một việc gì đó, đặc biệt là việc Heinrich trở thành Quốc Vương. Thành thật mà nói, tôi thấy ngạc nhiên hơn khi cậu lại tham gia vào công việc như vậy."

"Đúng vậy."

"Đúng thế."

"Là vậy đó. Làm sao chuyện đó có thể xảy ra được?"

Trước lời nói của Cliffman, những người khác mạnh mẽ gật đầu đồng ý.

"...Có chuyện gì vậy các cậu?"

Lint trừng mắt nhìn họ với vẻ mặt khó chịu.

"Nào, một người như cậu lại là giám đốc của Cơ quan Tình báo Hoàng gia? Điều đó thật khó tin."

Kono Lint là một trong những sĩ quan cấp cao của Cơ quan Tình báo của Đế quốc hiện tại.

"Còn rùng rợn hơn khi cậu giả vờ thất nghiệp suốt ba năm."

Anh ấy thậm chí còn che giấu kỹ lưỡng việc tham gia vào công việc như vậy với bạn bè.

Bất chấp những lo ngại tinh tế của họ về việc liệu anh có nên làm gì đó bây giờ hay không, anh vẫn lảng tránh câu hỏi một cách táo bạo, nói rằng anh sẽ sống bằng tiền lương hưu như một người thất nghiệp suốt đời.

“Anh chàng này thật độc ác phải không?”

“Tôi chỉ là một người có đạo đức nghề nghiệp liên quan đến việc giữ bí mật...! Thật nham hiểm...!”

Một người đàn ông giữ bí mật tốt một cách đáng ngạc nhiên.

Một người đàn ông thậm chí còn tử mỉ đến mức đáng sợ.

Những người bạn bị sốc nhất trước sự thật rằng Kono Lint thực ra không phải là một đứa trẻ ngoan ngoãn.

Heinrich nhấp một ngụm sâm panh và cười khúc khích.

"Nhưng cách cậu thực sự bị bắt... mới chính là cậu."

"Ý cậu là sao, 'giống tôi'? 'Giống tôi' là sao vậy?"

Khi Heinrich nhấn nút báo động, mặt Kono Lint đỏ bừng và anh ta cố nén một tiếng hét.

Những người khác đều cười khúc khích khi biết được tình hình và Kono Lint tức giận cắn môi.

Kono Lint, người đã che giấu mối quan hệ của mình với Cơ quan Tình báo Hoàng gia với cả những người bạn thân nhất của mình, cuối cùng đã bị vạch trần một cách khá ngớ ngẩn.

"Kỹ năng thám tử của tôi đã tỏa sáng."

Kono Lint, người đã rất kỹ lưỡng, thực sự đã bị Erich, người có bộ não kém hoạt động nhất trong nhóm vạch trần là thành viên của Cơ quan Tình báo.

Mọi chuyện đã diễn ra như thế này.

Erich thỉnh thoảng đến thăm Kono Lint đang thất nghiệp.

Và rồi anh nhìn thấy nó.

Kono Lint hẹn hò với một người phụ nữ quyền rũ đến từ Ma giới.

Không thể can thiệp ngay lập tức, Erich sốc bỏ đi và sau đó hỏi Kono Lint người phụ nữ đó là ai, Kono Lint trả lời ngắn gọn.

Bạn gái của anh ấy.

Tất nhiên, Erich không tin điều đó.

Erich tìm kiếm lời khuyên của Cliffman về sự thật cấp bách và khó tin này.

Liệu điều đó có thể xảy ra được không?

Và anh ấy đã nghe điều đó từ Liana, người đi cùng họ.

Rằng đó có lẽ là ác quỷ có khả năng thay đổi hình dạng Dreadfiend, Sarkegaar.

Và vì Sarkegaar là thành viên của Cơ quan Tình báo nên Kono Lint cũng sẽ là thành viên phải không?

Vì vậy, họ không hẹn hò mà chỉ thảo luận về công việc.

Trên thực tế, Liana cũng không có nhiều quan hệ với Cơ quan Tình báo và cũng không biết nhiều, nhưng cả Sarkegaar và Kono Lint đều là sĩ quan cấp cao của Cơ quan Tình báo.

Bí mật được giữ kín lâu nay đã bị phơi bày quá dễ dàng.

"Tất nhiên là không bao giờ có thể như vậy được."

Mặc dù đó không hẳn là một suy luận, nhưng Erich đã làm sáng tỏ bí mật của Lint nhờ niềm tin tuyệt đối rằng điều như vậy không bao giờ có thể xảy ra với bạn anh.

"Tại sao...? Tại sao tôi lại không thể...?"

"Tại sao một mỹ nhân bình thường lại hẹn hò với cậu?"

"Nó có thể xảy ra...!"

“Không. Trừ khi đó là đồng nghiệp quý, nếu không thì chuyện đó hoàn toàn không thể xảy ra được.”

Cayer lắc đầu, nói rằng đó không phải là sự may mắn của Lint.

Tức giận, Lint run lên vì phẫn uất.

"Các cậu...! Bây giờ tôi nói cho các cậu biết, lúc đó không phải là về công việc...!"

Cuối cùng, lời nói đầy chán nản của Lint khiến vẻ mặt mọi người trở nên kỳ lạ.

"!!!!"

Và rồi Lint, nhận ra điều mình vừa nói, cứng người lại.

"...?"

"Ồm..."

"Vậy đó có phải là...?"

Giữa sự im lặng đột ngột,

“Tôi không hiểu... Không, không phải vậy.”

"À, không. Nó, là về công việc... Công việc."

Đang cố gắng phục hồi nhưng đã quá muộn.

Mọi người đã nghe quá nhiều và không tìm được điều gì để nói.

"Ừm...Chà, miễn là cậu hạnh phúc phải không? Ồm, đúng nhỉ? Cô ấy, cô ấy không phải là người xấu... Không, không phải ác quỷ xấu, như tôi đã nghe nói... Không, điều đó nghe có vẻ sai trái...?"

Heinrich vừa nói vừa toát mồ hôi lạnh, và mọi người đều gật đầu với vẻ mặt ngơ ngác.

Erich lẩm bẩm một cách trống rỗng.

“Anh chàng này, vì cưới một mỹ nhân là điều không thể nên cậu ta đang ở cùng với một ác quỷ có thể là bất kỳ mỹ nhân nào...”

"Không, không phải...!"

Ngay khi Lint chuẩn bị kịch liệt phủ nhận điều đó.

"Anh Lint."

"...!"

Cảm thấy có một bàn tay đặt lên vai mình, Lint mở to mắt.

Ở đó, một người hầu gái trong phòng tiệc nhìn anh với nụ cười dịu dàng.

Đột nhiên, một trong những người hầu gái đang lặng lẽ quan sát bữa tiệc, rót rượu và dọn đĩa đưa tay về phía một vị khách.

Làm một việc bất ngờ như vậy có nghĩa là cô hầu gái trước mặt anh có đủ tư cách để làm việc đó.

“Nếu không thì cái gì không cơ?”

Dưới cái nhìn của cô, Lint cứng đờ với vẻ mặt đau khổ, suýt cắn vào lưỡi.

Và những người khác đang ngồi cũng cứng đờ.

Họ không biết chuyện gì đang xảy ra.

Một tình huống mà họ không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng lại vô tình phát hiện ra.

"Lại nữa... em... đang... theo dõi... anh...?"

Sở dĩ Lint nghiêm khắc giữ bí mật như vậy không phải vì anh ranh mãnh và tính toán.

Đó là bởi vì anh ta không thể biết Sarkegaar, ác quỷ, đang theo dõi khi nào và ở đâu.

“Em đã nói rồi nhỉ, anh Lint...?”

Đôi môi xinh đẹp của cô hầu gái cong lên thành một nụ cười.

“Em luôn luôn dõi theo anh.”

Dù là tình cảm, ám ảnh hay giám sát để đảm bảo anh không nói điều gì thiếu thận trọng, không ai có thể biết được.

“Anh đã không cẩn thận với lời nói của mình nên sẽ lại bị mắng như lần trước phải không...?”

“Anh, anh, anh xin lỗi...”

Nhưng có một điều rõ ràng: Sarkegaar rất thích phản ứng của Lint.

<Trans Note>

Thì ra hint này đã có từ lâu mà tôi lại không nhận ra :v

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỪNG HỘ TÔI QUA:

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading